

Středa po 2. neděli adventní

Iz 40,25-31:

„Ke komu mě chcete přirovnat, komu se podobám?“ – praví Svatý. **Zdvihněte své oči k výšinám a pohleďte:** Kdo je stvořil? Ten, kdo vyvádí jejich spočtené zástupy, všechny je volá jménem, veliké jsou jeho silou a zdatné jeho mocí, neschází nikdo. **Proč říkáš, Jakube, (proč) mluvíš, Izraeli:** „Skrytý je můj osud Hospodinu, můj Bůh nedbá o mé právo?“ Nevíš (to), či neslyšel jsi (o tom)?

Věčný Bůh je Hospodin, který stvořil končiny země; nezemdlí a neunaví se, nelze vystihnout jeho moudrost. Znavenému dává sílu, bezmocnému rozmnožuje zdatnost. Junáci zemdlí a unaví se, rekové klopýtají slabostí, ale ti, kdo doufají v Hospodina, nabývají sílu, jak orli dostávají křídla, běží a neumdlí, jdou bez únavy.

Mt 11,28-30

Ježíš se ujal slova a řekl: „**Pojďte ke mně, všichni, kdo se lopotíte a jste obtíženi, a já vás občerstvím. Vezměte na sebe mé jho a učte se ode mě, neboť jsem tichý a pokorný srdcem, a naleznete pro své duše odpočinek. Vždyť mé jho netlačí a mé břemeno netíží.**“

Věčný Bůh je Hospodin, který stvořil končiny země; nezemdlí a neunaví se, nelze vystihnout jeho moudrost. Znavenému dává sílu, bezmocnému rozmnožuje zdatnost.

„Pojďte ke mně, všichni, kdo se lopotíte a jste obtíženi, a já vás občerstvím.“

Objevme svůj rytmus! Rytmus je, jak praví definice, výměna mezi silnějšími a slabšími momenty tvořícími pravidelný vzorec. Všecko, co žije, má svůj rytmus. Každý má svůj rytmus. Rytmus jednoho může být rychlejší než rytmus druhého. Je jen málo věcí, jež by byly tak rozhodující a typické ve vztahu k člověku, jako právě rytmus. Jak málo je ale zároveň věcí, jimž by byla přisuzována tak nepatrná důležitost, jako právě rytmu!

Mnoho utrpení plyne ze skutečnosti, že nerespektujeme své tempo. Nelze být sám sebou, nutíme-li sami sebe anebo druhé k existenci rytmu, který je nám cizí. Jestliže neustále znásilňujeme přirozené tempo, uvádíme do svého nitra chaos. Nakonec zcela ztratíme cit pro vlastní rytmus, jakož i možnost posoudit, zda je konaná práce či způsob jejího provádění v souladu s našimi fyzickými a psychickými možnostmi. Nikdy nejsme „ve formě“, tedy v patřičné formě.

„Všecko se odehrává ve vlastním vnitřním

rytmu a je třeba učít lidi zaposlouchávat se do něj. To je to nejdůležitější, co se člověk v životě může naučit,“ napsala holandská židovka Etty Hillesumová (1914–1943) před transportem do Osvětimi. Stěží lze hovořit o živém kontaktu s Bohem, nerespektujeme-li svůj osobní rytmus. Ten je totiž konkrétním projevem Boží vůle. Žijeme-li rychlejším anebo pomalejším tempem než tím, k němuž jsme byli stvořeni, nežijeme v souladu s jeho vůlí. Boží vůle nás nikdy nevede k nervozitě nebo k panice! Jsou to naše iluze, které nám dovolují věřit, že nutně musíme vykonat určité věci v určité dobu. „Všechno má svou dobu“ (Kaz 3,1). Co jsme to udělali s tou starou moudrostí? Cožpak už nedokážeme rozvíjet svou citlivost pro vlastní tempo, respektovat je a odvážně se postavit na odpor tomu, kdo by je chtěl narušit? Nejsme-li v souladu se svým rytmem, nejsme v harmonii s Bohem.

To znamená, že bychom se neměli zmítat napravo ani nalevo a ohlížet se na to, co dělají druzí, kolik vyrábějí a čeho dosahují. Normou pro nás nemá být rytmus druhých, nýbrž náš vlastní. Každý má právo být sám sebou a jít svým tempem. Kdo je rychlý, měl by se naučit čekat na toho, kdo je pomalejší, zatímco pomalý by měl přestat konkurovat rychlému. Zůstane-li každý v souladu sám se sebou, začne se v celé skupině vytvářet harmonie.

Samozřejmě se může stát, že nám okolnosti vnutí tempo, které se nám v první chvíli bude zdát nepřiměřené. Náš osobní rytmus ale není stvořen jako něco statického; disponujeme možnostmi přizpůsobit se, o nichž nemáme ani zdání, jež nám umožní vykonat to, co by se zdálo nemožné. Potřebujeme velkou dávku zdravého rozumu, abychom dokázali správně posuzovat, kdy lze očekávat, že se okolí přizpůsobí našemu rytmu, a kdy to naopak musíme udělat sami.

Wilfrid Stinissen – *Věčnost uprostřed času*, KNA 2004

Boží vůle nás vede k tomu, abychom vykonali určité věci v určitou dobu. V jeho ruce je čas.